

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 8C/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419203212
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Vančová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2020:1419203212.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV sudkyňou JUDr. Martinou Vančovou v právnej veci žalobcu: Y. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, Z., zast.: KADUC & PARTNERS s. r. o., IČO: 50 290 762, so sídlom Trojičné námestie 4, Trnava, proti žalovanej: W. X. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, Z. zast.: JUDr. Dušan Pálka, advokát, so sídlom Polianky 5, Bratislava, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 26.09.2019 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú písomne sa ospravedlniť žalobcovi za to, že neuviedla všetky podstatné skutočnosti o jeho osobe a prípade v trestnom konaní v roku 2014, v dôsledku čoho bola jej výpoveď vyhodnotená v neprospech žalobcu, ktorý bol následne odsúdený. Zároveň žiadal, aby súd žalovanú zaviazal aj na zaplatenie 10.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v rámci vyšetrovania a súdneho konania vedeného voči žalobcovi pre týranie blízkej a zverenej osoby pôsobila žalovaná ako pracovníčka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, kde vystupovala ako opatrovník maloletej poškodenej. Žalovaná počas trestného stíhania žalobcu uvádzala určité skutočnosti, a následne, po odsúdení žalobcu uviedla zvyšné skutočnosti, ktoré boli podstatné a bolo ich možné vyhodnotiť v prospech žalobcu. Porovnaním skutočností, ktoré žalovaná uviedla vo vzťahu k žalobcovi v rámci súdneho konania (zápisnica o výsluchu žalovanej ako svedka - poškodenej zo dňa 21.07.2014) so skutočnosťami, ktoré uviedla na svoju obranu po podaní trestného oznámenia (zápisnica o výsluchu zo dňa 25.08.2016) je možné zistiť, že žalovaná mala dostatočné vedomosti o skutočnostiach v prospech žalobcu, avšak tieto skutočnosti vedome zamlčala v trestnom konaní vednom voči žalobcovi. Žalobca bol v trestnom konaní odsúdený na trest odňatia slobody o výmere 10 rokov. Už len vizuálnym porovnaním oboch výpovedí je možné vidieť diametrálny rozdiel vo výpovedi žalovanej, ktorá počas trestného konania voči žalobcovi uvádzala skutočnosti vytrhnuté z kontextu tak, že žalobca vyznel horšie. Následne, keď bol žalobca odsúdený a bránil sa voči žalovanej trestným oznámením, žalovaná uviedla úplné skutočnosti o osobe žalobcu, z ktorých je na prvý pohľad viditeľné, že žalobca po páde maloletej poškodenej konzultoval situáciu s lekármi a okrem tohto incidentu fakticky neboli žiadne problémy ani náznaky násillia na maloletej. Tieto skutočnosti však žalovaná v priebehu trestného konania vedome neuviedla. Žalobca uviedol, že keby žalovaná uviedla už v rámci vyšetrovania a súdneho konania všetky skutočnosti, tak ako ich uviedla dodatočne po jeho odsúdení v roku 2016 až v rámci vybavovania trestného oznámenia voči jej osobe, nie je vylúčené, že v rámci súdneho konania by boli vykonané ďalšie úkony a bolo by vydané iné rozhodnutie než odsúdenie žalobcu a jeho obmedzenie na osobnej slobode. Žalobca sa o týchto rozporných skutočnostiach vo výpovediach žalovanej dozvedel až dňa 28.09.2016, kedy mu bolo

doručené uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia. Takýmto vedomým neuvedením podstatných informácií a skutočností o osobe žalobcu žalovaná poškodila žalobcu na jeho osobnostných právach, čím došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Okrem toho, následkom súdneho konania a aj vedome neúplných informácií poskytnutých v súdnom konaní od žalovanej bol žalobca odsúdený.

2. Žalovaná uviedla, že tvrdenie žalobcu, že nemuselo prísť teoreticky k jeho odsúdeniu, keby zo strany žalovanej neprišlo k zamlčaniu podstatných a dôležitých informácií je zavádzajúce. Žalovaná nezamlčala žiadne podstatné a dôležité informácie, ktoré by mohli žalobcu zbaviť jeho viny, resp. viesť k jeho oslobodeniu spod obžaloby. Žalobca nebol odsúdený na základe výpovede žalovanej, ale na základe celého radu dôkazov, ktoré boli vykonané v rámci trestného konania, i na základe jeho vlastného priznania. Žalovaná ako zamestnankyňa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny si riadne plnila svoje povinnosti a hájila záujmy maloletej O.. Dôkazom toho je aj uznesenie vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia, z ktorého vyplýva, že konanie podozrivej žalovanej, bolo v súlade s jej výkonom opatrovateľských práv voči maloletej O. M.. Žalobca nešpecifikuje, do akých jeho osobnostných práv zasiahla žalovaná. Ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka chráni život a zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, súkromie, meno a prejavy osobnej povahy. Ak žalobca tvrdí, že pri výpovedi žalovanej prišlo k zamlčaniu podstatných a dôležitých informácií v trestnom konaní, potom logicky nemohlo prísť k zásahu do jeho osobnostných práv, pretože túto problematiku rieši úplne iné odvetvie práva a úplne iné právne inštrumentárium, než zvolil žalobca. Napriek tomu žalobca žiada od žalovanej ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur, ktoré môže súd priznať iba zo zákonného dôvodu, že „bola v značnej miere znížená jeho (žalobcova) dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti“ (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ďalej uviedla, že nároky žalobcu sú premlčané. Námietka premlčania, ktorú vzniesla nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, pretože v rozpore s dobrými mravmi je samotný návrh žalobcu, ktorý bol právoplatne odsúdený za zločin týrania blízkej a zverenej osoby na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Žalobca sa domáha ochrany svojich osobnostných práv, hoci sám surovo zasiahol do osobnostných práv 3 ročnej O.. Žalobca nijako nepreukázal, v čom konkrétne žalovaná znížila jeho osobnú, pracovnú, či spoločenskú prestíž. Bol usvedčený a odsúdený na základe celého radu dôkazov - záznamov z pohovorov, lekárskeho správ, oznámení, správ od lekárky, z materskej školy a podobne. Navyše dňa 05.12.2019 zamietol Okresný súd Bratislava II návrh žalobca na obnovu konania (3Nt/4/2019), v ktorom žalobca predložil súdu totožné argumenty, ako v tejto veci.

3. V ďalšom vyjadrení žalobca uviedol, že predmetom súdneho konania je najmä ochrana osobnosti žalobcu, kde žalovaná v trestnom konaní žalobcu uvádzala nepresné informácie o žalobcovi, čím bola v konečnom dôsledku znížená dôstojnosť žalobcu. Samotná žalovaná fakticky potvrdila, že nemala podozrenie o páchaní trestného činu žalobcom. Vyplýva to z celej citácie uvedenej žalovanou. Žalovaná pred vyšetrovateľom uviedla: „...mala za to, že pôvod uvedených zranení skutočne pochádza z pádu zo schodov, čo podľa vyjadrenia t. č. potvrdil aj očíť maloletej p. M....“; „... uvedenú skutočnosť potvrdila matka maloletej, ako jej najbližšia osoba vo vzťahu rodič...“; „... opätovne kontaktovala MŠ, ako si aj vyžiadala lekársku správu od detskej lekárky maloletej, W. T. W., z ktorej nevyplynuli žiadne pochybnosti ohľadne starostlivosti o dieťa...“...avšak na základe už vyššie opísaných úkonoch mala za to, že uvedené domnienky o možnom spáchaní trestného činu neboli preukázané.“ Žalovaná totiž v trestnom konaní voči žalobcovi neuvádzala tieto informácie tak, ako je citované vyššie, ale uvádzala skutočnosti tak, že žalobca vyznel ako osoba, ktorá týrala dieťa. Nakoľko žalovaná rozporuje, že žalobcovi nebolo jej výpoveďou zasiahnuté do jeho osobných práv, žalovaný zdôrazňuje, že rozdielnymi a nepresnými výpoveďami bol žalobca dotknutý predovšetkým na svojej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme žalovaná uvádza, že súd môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy len v prípade, ak je v značnej miere znížená žalobcova dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti. Žalobca je toho názoru, že byť poznačený značkou „trýzniteľa“ dieťaťa dostatočne znižuje jeho dôstojnosť ako aj vážnosť v spoločnosti. K námietke premlčania žalobca uviedol, že na premlčanie sa nemusí prihliadať v prípade, ak je to v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca sa nachádza v ústave na výkon trestu odňatia slobody, kde je jeho prístup k informáciám značne obmedzený v porovnaní s osobou „na slobode“. Ako žalobca uvádzal aj v žalobe, o výpovedi žalovanej a o jej zamlčaní informácii sa dozvedel až 28.9.2016, kedy mu bolo doručené uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia. Do doručenia uznesenia o odmietnutí trestného oznámenia žalobca nemal objektívne žiadnu možnosť dozvedieť sa o porušení jeho práva na ochranu osobnosti, preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby sa premlčacia lehota počítala od okamihu výpovede žalovanej a nie od okamihu, kedy sa žalobca o porušení objektívne mohol dozvedieť. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná nepreukázala, že v trestnom konaní nezamlčala žiadne podstatné informácie a skutočnosti. Poukázal na to, že žalovaná bola stranou v trestnom konaní, a nie iba nejaký svedok. Je

preto nepochopiteľné, prečo uviedla všetky skutočnosti (o negatívnom výsledku zo zisťovania o páchaní násilia na maloletej O.) až v čase, keď jej samotnej hrozilo trestné stíhanie. Uviedol, že do občianskej cti fyzickej osoby je možné neoprávnené zasiahnuť najmä verejným prednesením difamujúcich skutkových tvrdení, ktoré sú objektívne spôsobilé vyvolať následky týkajúce sa osobnosti občana. Zverejnenie (vedomé alebo nevedomé) nepravdivých informácií o fyzickej osobe je potrebné vždy posudzovať ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, a to aj v prípade, že príslušná informácia nebude mať vyslovene difamačný charakter. Podstatné je to, že takto je o konkrétnej osobe vyslovená nepravda, na základe ktorej môžu tretie osoby túto fyzickú osobu skreslene posudzovať. Keďže od roku 2014 je na konaní prítomná aj jeho družka, s ktorou má dve deti, týmto je zdôvodnený zásah do osobnostných práv žalobcu.

4. Súd pri rozhodovaní vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

4.1. Zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného (žalovanej) zo dňa 21.07.2014 o 09:10 hod. (č.l. 8 - 11 spisu) vyplýva, že uznesením zo dňa 14.05.2014 bol Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ustanovený ako opatrovník maloletej O. M., nar. XX.XX.XXXX. Žalovaná bola splnomocnená poverením zo dňa 24.02.2014. Ako úrad sú stále kolíznym opatrovníkom maloletej vo veci rozvodu manželstva obvinenej M. a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvode. K skutkom sa vyjadriť nevedela. Uviedla, že rodinu majú v evidencii od 01.02.2013. Otec poškodenej osobne aj písomne oznámil úradu, že mu matka poškodenej bráni v kontakte a nedodržiava rozhodnutie súdu. Dňa 12.02.2014 bola vyžiadaná z MŠ W. XX správa o maloletej, hodnotenie starostlivosti matky. Dňa 20.03.2014 úradu došla odpoveď na dožiadanie z MŠ, kde zo správy vyplýva, že spozorovali u maloletej zmeny správania ako aj podliatiny v oblasti tváre, na nohách a rukách, na hrudníku zároveň v prílohe zaslali vyjadrenie žalobcu, ktorý tvrdil, že maloletá spadla pred obytným domom zo schodov. Úrad sa skontaktoval dňa 28.03.2014 telefonicky s pani riaditeľkou, či maloletá chodí do škôlky, či nespozorovali už aj v minulosti známky násilia, ako aj odvetdy, p. riaditeľka uviedla, že od dňa 24.03.2014 opäť nastúpila mal. do MŠ, kde ju naďalej vodí matkin priateľ - žalobca. Požiadali riaditeľku, aby zvýšili pozornosť, čo sa týka maloletej a v prípade potreby ich kontaktovali. Dňa 01.04.2014 dožiadanim požiadali detskú lekárku W. T. W. o hodnotenie úrovne starostlivosti matky o dieťa a uviedli jej, že z MŠ obdržali správu, že maloletá mala po tele podliatiny, pričom malo ísť o pád dieťaťa zo schodov. Zároveň dňa 02.04.2014 predvolali matku na úrad, kde sa dotazovali na skutočnosti, ktoré uviedla MŠ, matka bola riadne vypočutá k úrazu dieťaťa a uviedla, že maloletá dňa 09.02.2014 spadla na kolobežke zo schodov, ktoré majú pri vchode do bytovky, uviedla, že keď otvárala dvere, zamotal sa jej tam pes, ktorého išli venčiť. Dňa 29.04.2014 polícia kontaktovala úrad, a všetky tieto správy, uznesenia, záznamy zo šetrení, z pohovorov na úrade boli predložené polícii. Uviedla, že to je všetko, čo chce k veci uviesť, že vypovedala pravdu a vedome nič nezamlčala.

4.2. Z 1. a 3. strany zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 17.02.2015 o 09:00 hod. (č.l. 12 -13 spisu) vyplýva, že na pojednávaní sa zúčastnila žalovaná ako opatrovník mal. za ÚPSVaR. Nie je zrejmé, či na 3. strane predloženej zápisnice je výsluch žalovanej (druhá strana chýba).

4.3. Z uznesenia Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bratislave IV zo dňa 22.09.2016 (č.l. 14 - 18 spisu) vyplýva, že vyšetrovateľ odmietol vec podozrenia žalovanej z prečinu neoznámenia trestného činu, a tiež z prečinu neprekazenia trestného činu, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania. Dňa 25.08.2016 bola na zápisnicu o výsluchu osoby vypočutá žalovaná, ktorej opatrovníctvo voči maloletej O. M.. bolo ustanovené súdom a spisový materiál pridelený v zmysle agendy úradu z dôvodu rozvodu manželstva a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej O. M.. V rámci konania o rozvod medzi rodičmi maloletej O. M.. si vyžiadala správu z MŠ na adrese W. XX, Z., ohľadne starostlivosti matky o dieťa. Dňa 20.03.2014 prišla z MŠ správa z ktorej vyplynulo, že dieťa prišlo dňa 13.02.2014 do materskej škôlky s viacerými odreninami a súčasťou tohto listu bola príloha, z ktorej vyplynulo, že dieťa spadlo zo schodov, čo osobne uviedol p. M. a pred triednou učiteľkou MŠ aj vlastnoručne podpísal. Ďalej uviedla, že na základe uvedených skutočností sa dňa 28.03.2014 telefonicky skontaktovala s p. L., riaditeľkou MŠ, ktorá uviedla, že dieťa od pondelka 24.03.2014 nastúpilo do MŠ, a že je v poriadku a v prípade akýchkoľvek pochybností zanedbania starostlivosti zo strany matky a jej priateľa p. M., aby ihneď kontaktovali ÚPSVaR. Na základe informácií o zraneniach maloletej, ktoré vyplynuli zo správy z MŠ bola predvolaná matka maloletej O. M.. na ÚPSVaR, ktorá potvrdila, že maloletá skutočne spadla zo schodov a tvrdila niečo v zmysle, že u lekára neboli, avšak telefonicky sa s ním spojili. Následne bola vyžiadaná aj písomná správa od detskej lekárky maloletej

O. M., z ktorej vyplynulo, že o dieťa je dobré postarané a v správe neboli uvedené žiadne známky násilia páchanej na maloletej O. M.. Ďalej uviedla, že po zaslaní správy z MŠ políciu nekontaktovala z dôvodu, že z prípisu uvedenej správy vyplynulo, že k zraneniam maloletej došlo pádom zo schodov, čo potvrdil otčim p. M. svojím podpisom, ako aj následne matka na ÚPSVaR, následne z vyžiadanej lekárskej správy nevyplývali žiadne pochybnosti ohľadne starostlivosti o dieťa a ani z ďalších šetrení v MS u p. riaditeľky nevyplývali žiadne ďalšie pochybnosti. Na základe žiadosti ÚPSVaR bola dňa 20.03.2014 z MŠ W. XX, Z. zaslaná správa s hodnotením starostlivosti o maloletú O. M.. na ÚPSVaR z ktorej vyplynulo, že maloletá nastúpila do MŠ dňa 02.09.2013 v dobrom zdravotnom stave, a že sa adaptovala úspešne ku spokojnosti samotnej O. M.. ako aj pedagogických pracovníkov. Počas mesiacov september až november vodila a vyzdvihovala maloletú jej stará mama a občas mama, pričom maloletá bola vždy čistá, opatrená a psychicky vyrovnaná, avšak neskôr navštevovala zariadenie sporadicky a jej prejavy správania sa zmenili z plaču do agresivity, vyhýbala sa spoločným aktivitám, vyhľadávala oporu v pedagogických pracovníčkach a dožadovala sa svojej starej mamy, pričom do zariadenia ju striedavo vodili matka a jej priateľ p. M., počas týchto dní bolo u maloletej spozorované množstvo odrenín (malé podliatiny) v oblasti tváre, rúk a nôh, pričom na výzvu pedagogických pracovníčiek, matka, ako aj jej priateľ uviedli, že: „to sa stáva“. Dňa 13.02.2014 priviedol maloletú O. do MŠ p. M., pričom dieťa malo rozsiahle podliatiny v oblasti tváre, na nohách a menšie na hrudníku, pričom na výzvu triednej učiteľky p. M. uviedol, že maloletá spadla zo schodov, ale lekárske potvrdenie nemá, lebo na ošetrení neboli. Uvedené skutočnosti vlastnoručne podpísal, pričom kópia bola založená do spisu. Dňa 28.03.2014 sa na základe správy z MŠ žalovaná telefonicky spojila s p. riaditeľkou MŠ, p. L., ktorá jej uviedla, že maloletá od pondelka 24.03.2014 opäť nastúpila do materskej školy, kde chodí riadne a včas celý týždeň, pričom ju vodi žalobca, a že nespozorovali v minulosti ani t. č. známky násilia na maloletej O. M., iba vtedy modriny, čo podľa vyjadrenia žalobcu dieťa spadlo zo schodov, pričom na otázku žalovanej, čo maloletá hovorila v MŠ, keď mala modriny, p. riaditeľka uviedla, že všetkým spontánne hovorila, že spadla zo schodov.

Dňa 02.04.2014 sa dostavila matka maloletej O. M.. na ÚPSVaR po predchádzajúcom telefonickom predvolaní žalovanej, kde bola matka maloletej vypočutá k úrazu, ktorý opísala riaditeľka MŠ, pričom uviedla, že maloletá v nedeľu dňa 09.02.2014 spadla na kolobežke zo schodov, ktoré majú pri vchode do bytovky, keď ona otvárala dvere a motal sa tam aj ich pes. Ďalej uviedla, že sa veľmi poudierala a z toho dôvodu jej priateľ (oznamovateľ žalobca) ihneď zavolať do nemocnice na N. známemu lekárovi, že čo majú robiť, pričom mu podrobne opísal, že čo vidia u maloletej a ten zhodnotil, že netreba chodiť do nemocnice, nešlo o zlomeninu ani krvácanie. Ďalej uviedla, že hneď v pondelok celú situáciu oznámila matka maloletej telefonicky do MŠ s tým, že maloletá nepríde v pondelok a utorok do škôlky, nakoľko spadla. Taktiež sa telefonicky informovala u W. W., či je potrebné nejaké vyšetrenie dieťaťa, pričom tá jej údajne povedala, že pokiaľ je maloletá pokojná a nemá žiadne príznaky, tak nemusí. Ďalej uviedla, že nikdy sa nič podobné nestalo, pričom minulý týždeň chodila maloletá riadne do škôlky a predtým nechodila z dôvodu, že jej priateľ žalobca máva pomerne často u seba svoje dve maloleté deti - dvojčičky, pričom sú vekovo podobné s maloletou O., ktorá ich pozná, a s ktorou sa spoločne hrávajú. Dňa 25.08.2016 uvedené skutočnosti zo dňa 28.03.2014 boli overené u p. R. L., riaditeľky MŠ, ktorú navštevovala maloletá O. M., o čom je vyhotovený aj úradný záznam.

4.4. Žalobca vo svojej výpovedi (č.l. 150 - 151 spisu) uviedol, že žaloba je podaná z dôvodu konania žalovanej a následkov spôsobených v čase pred odsúdením žalobcu, tj. v období od 28.04.2014 - 23.06.2015, kedy platila prezumpcia nevinu. Žalovaná v trestnom konaní neuviedla skutočnosti, ktoré uviedla v konaní vo veci trestného stíhania voči jej osobe v znení, tak ako je uvedené v 2 a 3 bode žaloby. Bolo mu zasiahnuté do jeho osobnej cti, pretože možno by to bolo inak, keby žalovaná vypovedala to isté čo v konaní voči nej. Na pojednávanie chodila jeho rodina a známi, a na základe toho ako vypovedala žalovaná to vrhalo zlé svetlo na žalobcu. Na otázku PZ žalovaného, či žalobca uviedol rovnaké skutočnosti v návrhu na obnovu konania ako sú podstatou tejto žaloby, tzn. neuvedenie niektorých skutočností žalovanou v konaní vedenom voči žalobcovi, žalobca uviedol, že áno. Na otázku PZ žalovaného, prečo nerešpektuje rozhodnutie súdu o návrhu na obnovu konania z ktorého vyplýva, že žalobca nebol odsúdený na základe výpovede žalovanej, ale na základe radu iných dôkazov, žalobca uviedol, že nemôže rešpektovať také rozhodnutie, keďže sudca sa nezaoberal samotným inštitútom obnovy, či sú alebo nie sú tu skutočnosti, ktoré by mohli odôvodňovať povolenie obnovy konania.

4.5. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 1T/151/2014 - 727 zo dňa 09.04.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/58/2015 zo dňa 23.06.2015 uznaný za

vinného zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, pričom z odôvodnenia vyplýva, že vina žalobcu bola dôkazmi bezpečne preukázaná, obžalovaný sám priznal svoje protiprávne konanie voči maloletej. Za najmarkantnejší dôkaz súd označil znalecký posudok B.. W.. V. Y., H.., z ktorého vyplynulo, že konanie žalobcu, voči ktorému sa maloletá nemohla absolútne brániť, jej spôsobovalo mučivé útrapy.

5. Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

5.1. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

5.2. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

5.3. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

5.4. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

6. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu, a ďalej, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom musia byť splnené oba tieto predpoklady, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu znášať súdom uloženú sankciu. Pre priznanie finančnej náhrady sa vyžaduje aj vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby, predstavujúci zníženie jej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom tejto ujmy. Za neoprávnený zásah nemožno považovať zásah za existencie okolností vylučujúcich protiprávnosť, ako je napríklad aj plnenie povinnosti.

7. V prejednávacom prípade žalovaná vo svojej výpovedi v trestnom konaní dňa 21.07.2014 neuviedla presne to isté, čo v jej ďalšej výpovedi pri vyšetrovaní trestného oznámenia dňa 25.08.2016, avšak o žalobcovi žiadne nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenia neuviedla. V trestnom konaní vedenom voči žalobcovi si žalovaná plnila svoje povinnosti vyplývajúce jej z pozície opatrovníčky maloletej poškodenej, do ktorej bola ustanovená súdom pre prebiehajúce konanie o rozvod rodičov maloletej. Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla fakty (zistenia), o ktorých sa dozvedela pri plnení svojich pracovných úloh, a tieto podložila správami, záznamami zo šetrení a z pohovorov na úrade. Zároveň pri výsluchu uviedla, že sa k skutku vyjadriť nevie. Žalovaná pri oboch výsluchoch rovnako uvádzala, že z odpovede na dožiadanie úradu dňa 20.03.2014 došla z MŠ odpoveď, že u maloletej O. boli spozorované na tele podliatiny v oblasti tváre, na nohách, rukách, aj v oblasti hrudníka, pričom tiež uviedla, že žalobca a matka maloletej tvrdili, že spadla pred obytným domom zo schodov. S ohľadom na všetky okolnosti prípadu, keď žalobca bol v čase výsluchu žalovanej väzobne stíhaný za zločin týrania blízkej a zverenej osoby, neskôr bol za tento čin aj právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, nie je možné z uvedenej výpovede žalovanej (hoc aj podľa žalobcu v porovnaní s inou výpoveďou neúplnej) vyvodiť objektívnu spôsobilosť zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, najmä keď si žalovaná plnila pri výsluchu svoje pracovné povinnosti opatrovníka maloletej. O tom, že jeho preukázané konanie bolo súdom posúdené ako týranie maloletej O. nebolo dôsledkom výpovede žalovanej, ale výsledkom rozsiahleho dokazovania v trestnom konaní. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu o vine a treste žalobcu vyplýva, že vina žalobcu bola dôkazmi bezpečne preukázaná, obžalovaný sám priznal svoje protiprávne konanie voči maloletej. Za najmarkantnejší dôkaz súd označil znalecký posudok B.. W.. V. Y., H.., z ktorého vyplynulo, že konanie žalobcu, voči ktorému sa maloletá nemohla absolútne brániť,

jej spôsobovalo mučivé útrapy. Uvedeným konaním preto žalovaná nemohla objektívne neoprávnené zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, t.j. do jeho práva na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť. S ohľadom na vyššie uvedené súd žalobu v časti ospravedlnenia ako nedôvodnú zamietol.

8. Žalobca si z titulu neoprávneného zásahu spojeného so znížením dôstojnosti fyzickej osoby a jeho vážnosti v spoločnosti uplatnil voči žalovanej aj náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000,-eur. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, ktorú sú nepremlčateľné, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k tvrdenému neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Uvedeným tvrdeným zásahom bola výpoveď žalovanej dňa 21.07.2014 v trestnej veci žalobcu. Žalobca preto mohol svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 22.07.2014. Následkom uplynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka dňa 22.07.2017, sa právo žalobcu oslabilo, a vzhľadom na podanie žaloby na súd až dňa 26.09.2019 a na dôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovanou súd žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy už z tohto dôvodu priznať nemohol a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Súd uvádza, že právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy by posúdil za premlčané aj v prípade správnosti tvrdenia žalobcu, že premlčacia doba na uplatnenie si práva na ochranu osobnosti začala žalobcovi plynúť vo vzťahu k výpovedi žalovanej zo dňa 25.08.2016, keďže aj od uvedeného okamihu do podania žaloby uplynuli viac ako tri roky.

9. Žalobca namietal, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby súd na námietku premlčania prihliadal, keďže mal obmedzené možnosti z dôvodu, že sa nachádzal počas trvania premlčacej doby v ústave na výkon trestu. K tomu súd uvádza, že nejde o mimoriadne dôvody, ktoré by bránili žalobcovi uplatniť si svoje tvrdené právo v zákonom určenej premlčacej dobe, čomu nasvedčuje aj fakt, že žalobu podal v čase trvania výkonu trestu. Navyše súd uvádza, že žalobca sa o výpovedi žalovanej zo dňa 25.08.2016 dozvedel už dňa 28.09.2016, a teda v čase, keď premlčacia doba na uplatnenie si tvrdeného práva ešte neuplynula, pričom mu nič nebránilo, aby si svoje tvrdené právo uplatnil na súde v premlčacej dobe.

10. To, či výpoveď žalobkyne, by mohla mať vplyv na rozhodnutie o trestnom čine spáchanom žalobcom nie je možné posúdiť v občianskoprávnom konaní iniciovanom žalobcom. Vplyv výpovede na odsúdenie žalobcu môže riešiť súd v rámci obnovy trestného konania, pričom žalobca potvrdil, že na základe skutočností uvádzaných v žalobe podal návrh na obnovu trestného konania, a súd mu tento návrh zamietol.

11. Žalobca na pojednávaní žiadal, aby súd vykonal dokazovanie konfrontáciou strán sporu, ktorá by vniesla viac svetla do prejednávanej veci. Súd tento dôkaz nevykonal vzhľadom k jeho neúčelnosti, navyše išlo o dôkaz nenavrhnutý včas (v žalobe alebo v replike) v rozpore s § 153 ods. 1 C.s.p., pričom vykonanie tohto dôkazu by si vyžadovalo odročenie pojednávania, keďže žalovaná sa pojednávania nezúčastnila. Žalovaný na pojednávaní navrhol aj výsluch ďalších svedkov (ich mená nešpecifikoval) k rozsahu zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu, ktoré však súd tiež nevykonal z dôvodu ich neúčelnosti (právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy posúdil súd ako premlčané), navyše išlo tiež o dôkazy nenavrhnuté včas (v žalobe alebo v replike), a ich vykonanie by si vyžadovalo odročenie pojednávania. Žalobca neuviedol žiaden relevantný dôvod, pre ktorý vyššie uvedené dôkazy nenavrhol vykonať skôr. Súd nevykonal dokazovanie ani výsluchom Y. W., pretože toto dokazovanie považoval za neúčelné vo vzťahu k preukázaniu zásahu do práva na ochranu osobnosti, keďže v časti ospravedlnenia postačuje objektívna spôsobilosť zásahu do práva na ochranu osobnosti a v časti náhrady nemajetkovej ujmy posúdil súd právo žalobcu ako premlčané. Súd okrem listinných dôkazov predložených v spise vykonal výsluch žalobcu, napriek tomu, že jeho výsluch nebol navrhnutý včas, avšak jeho výsluch si nevyžadoval odročenie pojednávania.

12. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.